Mâna lui Dumnezeu

On Ianuarie 19, 2020

Planul nemărginirii divine este o formă generală a termenului "Altoriesthru" îndreptat în favoarea unirii Creatorului cu Natura într-un singur criteriu: cel al sufletului zămislit în alt suflet.

Un simplu trandafir, tandru, iubitor, atrăgător, expunându-și toată simplitatea în fața reflectoarelor vieții, a ochilor scrutători și curioși ai oamenilor de tot felul, își caută maturitatea expresivă în experiența vizualizării unei lucrări de pictură dezvoltată în jurul unei teme de imaginație, numită: *Pasotrarhis,* sau misterul divinei înțelegeri. De aici a început totul...

Nicăieri în altă parte, nicăieri în alt loc din lume, nici în alte limbi, nici în alte glasuri, nu m-am simțit mai aproape de cerul sfânt al simbolurilor spirituale, în nicio grădină cu flori, în nicio altă realitate universală. Numai în acest fragment de suflet extras din memoriile ultimului cabalist în viață și în nemurire, îmi pot exprima bucuria unei trăiri adânci, adevărate, pline de farmec, și îmi pot întări mândria de a fi parte dintr-un plan mai mare. Trandafirul este simbolul potrivit cu starea mea de spirit.

Fără să alunec spre negrul unei denumiri goale, prin asociere cu forma impură a vizualizării unei figuri de contradicție prezentate în antiteză cu ființa umană derizorie, muritoare, mi-am întărit voința de a mă lega prin cuvinte simple, generoase, eliberatoare, de lucrarea unui creator care știe să-și exprime ascunsul sufletului în totalitatea analogiilor cu alte lumi, tot așa cum culorile cele mai avântate își amplifică rezonanța cu care sunt înzestrate atunci când sunt expuse în imagini de vis.

Nu-i așa că miracolul creației divine începe cu înțelesul ascuns al unei dedublări intenționate? Un trandafir trebuie să ia locul creatorului atunci când sufletul său se integrează în memoria unei imagini de-a dreptul splendide, aproape fantastice, încât acel „nu-mi rămâne decât să tac" să ia locul oricărei realități de necuprins.

Leadership: Poți să-ți imortalizezi trăirile într-o imagine artistică plasată în contextul unei lumi de nepătruns, încât să sugerezi apropierea dintre existență și etern, dintre Creator și Dumnezeu?

Puținul de care mă bucur este tocmai nemurirea de care niciodată nu mă satur. Trăirile din procesul creației îmi sunt sprijin în rânduiala spațiului artistic, ordonat și armonios. Naturală, intensă, atât de vibrantă, culoarea îmi este mereu roșie, în memoria epocilor demult apuse, traversând galbenul fericirii de a trăi în visul unui creator de artă, de frumos, de sensibil. Pe această cale, fundalul îmi este încadrat în contextul unei lumi de nepătruns, în universul lui Averroes, tradus în limba tăinuită a construcțiilor reflexive: *„Povestea mea este simbolul celui care am fost eu în timp ce o scriam."*

Așadar. o imagine artistică este consacrată revelării conținutului vizual al unei metafore sau al unei personificări de care se folosește Creatorul ca să mijlocească o evocare spirituală, o stare de comuniune intensă între două entități asemănătoare prin însăși natura lor. Universul se sprijină pe ideea că libertatea de a fi un Dumnezeu aparține creatorului care se descoperă mereu într-o altă ipostază, dar totdeauna apropiată de cea a trandafirului roșu.

Nu degeaba sunt sensibil la fiecare detaliu, chiar și atunci când ceva pare desprins din alte timpuri, din alte locuri, din alte tablouri, în corespondență cu conținutul lucrărilor plastice pe

care artiștii le asociază cu formele pure de reflecție. Bineînțeles, sunt conștient de valoarea riscului pe care îl implică sublinierea „Artificiului Primar". Dar mă socot ca având suficientă autoritate în ce privește contopirea inefabilă cu spiritul iluminismului aflat în Gan-Eden, prin codurile extinse ale culorilor din preajma unei expuneri la infiltrarea frumosului în cultură, în codul semanticii cabalistice.

Mi-am trăit timpul, mereu un alt timp și o altă viață, dar timpul niciodată nu a uitat de mine în viața visului etern. Poate de aceea, cunoscându-ne atât de bine din alte lumi și din alte spectre stelare, Umberto Eco îmi lăuda raționamentul, la fel cum creatorul își caută ficțiunea într-o scriere non-ficțională înainte de a-i da viață într-un timp care nu este al lui:

„Ai spus un lucru foarte frumos, Adso. Îți mulțumesc. Raționamentul pe care și-l plăsmuiește mintea noastră este ca o plasă, sau ca o scară, care se construiește ca să ajungi la ceva. Dar după aceea scara trebuie aruncată, pentru că se descoperă că deși slujea, era lipsită de sensul pe care și-l închipuiește cineva."

Leadership: Poți să persiști în memoria unei imagini substituită unei viziuni a creației dintr-un univers ontologic, suficient de mult pentru a nu-ți mai justifica dublura în lumea reală?

Trebuie doar să știi să te transformi și să acționezi în numele altei lumi, căreia îi aparții egalmente, pentru a descoperi adevarata identitate a lui Dumnezeu.

E un adevăr. De atâtea ori am încercat să mă preschimb într-un vis, ceva mai măreț decât spațiile universale prin care se întâlnesc spiritele alese, cum este cazul creatorului care își visează creația înainte de a-i da viață. Biruința artei în fața oricărei lumi, în ciuda oricăror lumi posibile, este cât se poate de clară atunci când ceea ce se vede în lumină este culoarea roșie. O culoare proprie prin care devin vizibil, mereu în alta grădină cu flori. De altfel, mă încred în puterile creatorului meu, eu în ale lui, pentru a înfrumuseța o lume care continuă să-și schimbe viziunea despre artă. Şi cred că asta e de ajuns.

Bunul meu prieten, Umberto Eco, spunea la un moment dat că există margini dincolo de care nu este îngăduit să mergi. Dar a făcut o singură excepție, pentru mine, atunci când m-a lăsat să înțeleg că o singură poartă rămâne întotdeauna deschisă în orice univers, în orice timp, în orice condiții, doar pentru cine știe să pătrundă această sfântă taină: *„Eu am fost mâna lui Dumnezeu. Iar mâna lui Dumnezeu creează, nu ascunde."*

Creația Artistică poate fi percepută ca o sublimă copie a realității dintr-un vis numit „viață", în care tot ceea ce se întâmplă are sensul superior de eternitate, sau de proiecție a frumosului de dincolo de limitele lumii.

Mâna lui Dumnezeu este proiecția voinței inexorabile care a creat ori a scris lumea. Mai poate fi definită prin efortul creatorului de a prevedea visul Cuiva care s-a visat el însuși autorul unei experiențe inegalabile care începe cu extensia revelatoare a sinelui surprins într-o formă de a fi a naturii, dintr-o grădină cu cărări ce se bifurcă, și se continuă cu maximizarea unei Creații artistice percepută ca o transcendere de la uman către spiritual, și invers.

Source: https://neculaifantanaru.com/mana-lui-dumnezeu.html